

Draga braćo i sestre,

već smo na pragu vazmenoga trodnevlja. Gospodin će nas ponovno povesti na vrhunac svoga poslanja, da Njegova muka, smrt i uskrsnuće postanu srce našega poslanja.

Ono što ćemo ponovno proživjeti, u sebi nosi snagu preobraziti ono što ljudski ponos obično nastoji ukrotiti: naš identitet i naše mjesto u svijetu. Isusova sloboda mijenja srce, liječi rane, daje miris i sjaj našim licima, pomiruje i sabire, oprašta i uskrsava.

U prvoj godini u kojoj kao rimski biskup predslavim Misu posvete ulja, želim s vama razmišljati o poslanju za koje nas Bog posvećuje kao svoj narod. To je kršćansko poslanje – isto ono koje je imao Isus, a ne neko drugo. U njemu svatko sudjeluje prema vlastitom pozivu i u osobnoj poslušnosti glasu Duha, ali nikad bez drugih, nikad zanemarujući ili razarajući zajedništvo.

Biskupi i prezbiteri, obnavljajući svoja obećanja, stavljamo se u službu misionarskoga naroda. Zajedno sa svim kršćanicima Tijelo smo Kristovo, pomazano Njegovim Duhom slobode i utjehe, Duhom proroštva i jedinstva.

Ono što Isus proživljava na vrhuncu svojega poslanja, unaprijed je naviješteno u Izaijinu proroštvu, koje je On u nazaretskoj sinagogi proglasio Riječju koja se “danas” ispunja (usp. Lk 4,21). U trenutku Uskrsa postaje konačno jasno da Bog posvećuje kako bi poslao. “On me posla” (Lk 4,18), govori Isus, opisujući čin koji Njegovo tijelo povezuje sa siromasima, zarobljenicima, onima koji lutaju u tami i potlačenima.

A mi, udovi Njegova tijela, Crkvu nazivamo “apostolskom”, jer je poslana, potaknuta da iziđe iz sebe same, posvećena Bogu u službi Njegovih stvorenja: “Kao što je Otac poslao mene, i ja šaljem vas” (Iv 20,21).

Znamo da poslanje prije svega uključuje odricanje, riskirajući odvajanjem od onoga što je poznato i sigurno kako bi se krenulo u novo. Zanimljivo je da se Isus, “u sili Duha” (Lk 4,14), koji je na Njega sišao nakon krštenja na Jordanu, vraća u Galileju i dolazi u Nazaret “gdje je odrastao” (Lk 4,16). To je mjesto koje sada mora napustiti. Dolazi “prema svom običaju”, ali da bi započeo novo vrijeme. Morat će otići iz toga sela kako bi sazrelo ono što je ondje niknulo, subotu za subotom, u vjernom slušanju Božje riječi.

Tako će i druge pozvati da krenu, da riskiraju, kako ni jedno mjesto ne bi postalo ograda, ni jedan identitet skrovište.

Predragi, slijedimo Isusa koji “nije se kao plijena držao svoje jednakosti s Bogom, nego sam sebe 'opljeni'” (usp. Fil 2,6-7). Svako poslanje započinje tom oplijenom u kojoj se sve ponovno rađa. Naše dostojanstvo sinova i kćeri Božjih ne može nam biti oduzeto niti izgubljeno, ali ni osjećaji, mjesta i iskustva na početku našega života ne mogu biti izbrisani. Baštinici smo mnogoga dobra, ali i granica povijesti kamo Evanđelje mora donijeti svjetlo i spasenje, oprostjenje i ozdravljenje. Stoga nema poslanja bez pomirenja s vlastitim korijenima, s darovima i ograničenjima primljenoga odgoja. U isto vrijeme, nema mira bez odlaska, nema svijesti bez odvajanja, nema radosti bez rizika.

Mi smo Tijelo Kristovo ako idemo naprijed, suočavajući se s prošlošću, ali ne dajući joj da nas zarobi: sve se ponovno nalazi i umnaža ako se najprije pusti, bez straha. To je prva tajna poslanja – i ona se ne doživljava samo jednom, nego pri svakom novom polasku.

Isusov put otkriva nam da spremnost na gubitak i pražnjenje nije cilj samome sebi, nego uvjet susreta i blizine. Ljubav je istinska samo ako je razoružana; ne treba puno tereta niti ikakvo razmetanje, nego brižno čuvanje slabosti i ogođenosti.

Teško nam je upustiti se u tako izloženo poslanje, ali nema “Radosne vijesti siromasima” (usp. Lk 4,18) ako k njima dolazimo sa znakovima moći, niti ima istinske slobode ako sami ne postanemo slobodni od posjedovanja.

Ovdje dotičemo drugu tajnu kršćanskoga poslanja: nakon zakona odvajanja, odricanja, dolazi zakon susreta. U povijesti je poslanje nerijetko bilo izopačeno logikom dominacije, posve stranom putu Isusa Krista. Sveti Ivan Pavao II. imao je jasnoću i hrabrost priznati “da, zbog veze koja nas u mističnom Tijelu povezuje jedne s drugima, svi nosimo teret pogriješaka i krivnji onih koji su nam prethodili, iako osobno za njih nismo odgovorni” (sv. Ivan Pavao, *Incarnationis mysterium*, 29. studeni 1998.)

Stoga je danas nužno podsjetiti da ni u pastoralnom, ni u društvenom ni u političkom području dobro ne može proizići iz nadmoći nad drugima. Veliki misionari svjedoci su diskretnoga približavanja, dijeljenja života, nesebičnoga služenja, odricanja od svake računice, živeći dijalog i poštovanje. To je put utjelovljenja koje se uvijek iznova očituje kao inkulturacija.

Spasenje se, naime, može primiti samo na materinskom jeziku svakoga naroda: “Kako to da svatko od nas čuje govor na svome materinskom jeziku?” (Dj 2,8). Iznađenje Pedesetnice ponavlja se kada ne želimo mi vladati Božjim vremenima, nego vjerujemo Duhu Svetomu koji i danas djeluje, dolazi prije nas i čini više i bolje od nas.

Da bismo ušli u taj sklad s nevidljivim, potrebno je doći tamo kamo smo poslani s jednostavnošću, poštujući otajstvo koje svaka osoba i svaka zajednica nose u sebi. Mi smo gosti – kao biskupi, svećenici, redovnici i redovnice, kao kršćani. A da bismo mogli primiti druge, moramo naučiti dopustiti da i nas prime.

Ni mjesta u kojima se sekularizacija čini najnaprednijom nisu zemlja osvajanja niti ponovnoga osvajanja: “Nove kulture nastavljaju nastajati u tim golemim ljudskim prostranstvima gdje kršćanin više nije onaj koji promiče ili stvara smisao, nego od njih prima nove jezike, simbole, poruke i paradigme koji nude nove smjerove života, često u suprotnosti s Evanđeljem Isusa Krista. [...] Potrebno je doći onamo gdje nastaju nove priče i novi obrasci, doprijeti s Riječju Isusovom do najdubljih jezgara duše gradova” (C. M. Martini, *Tre racconti dello Spirito*, Milano, 1997., 11).

To je moguće samo ako u Crkvi hodimo zajedno, ako poslanje nije nečija osobna herojska pustolovina, nego živo svjedočanstvo jednoga Tijela koje ima mnogo udova.

Postoji i treća dimenzija, možda najradikalnija, kršćanskoga poslanja. Ona se očituje već u nasilnoj reakciji Nazarećana na Isusovu riječ: mogućnost nerazumijevanja i odbacivanja. “Čuvši to, svi se u sinagogi napune gnjevom, ustanu, izbace ga iz grada i odvedu na rub brijega na kojem je sagrađen njihov grad da ga strmoglave.” (Lk 4,28-29). Premda je liturgijsko čitanje izostavilo taj dio, ono što se od večeras spremamo slaviti, obvezuje nas da ne bježimo, nego da “prođemo posred” kušnje, poput Isusa koji, “prošavši posred njih, nastavi svoj put” (Lk 4,30).

Križ je dio poslanja: poslanje tada postaje gorče i strašnije, ali i slobodnije i snažnije. Imperijalističko zaposjedanje svijeta biva tako iznutra prekinuto, a nasilje koje se do danas nameće kao zakon, razotkriva se. Siromašni, zarobljeni i odbačeni Mesija silazi u tamu smrti, ali upravo tako iznosi na svjetlo novo stvorenje.

Kolika uskrsnuća možemo i mi doživjeti kada, oslobođeni obrambenoga stava, siđemo u služenje poput sjemena u zemlju! U životu dolaze trenutci kada se čini da je sve završeno i pitamo se je li poslanje bilo uzaludno. Istina je: za razliku od Isusa, i mi doživljavamo neuspjehe koji proizlaze iz naše ili tuđe nedostatnosti, često iz zamršenoga spleta odgovornosti, svjetla i sjena. No, možemo prihvatiti kao svoju nadu mnogih svjedoka. Sjećam se jednoga, koji mi je osobito drag. Mjesec dana prije svoje smrti, u bilježnici za duhovne vježbe, sveti biskup Óscar Arnulfo Romero zabilježio je: "Nuncij u Kostarici upozorio me je na neposrednu opasnost upravo u ovom tjednu... Neočekivane okolnosti suočit ćemo s Božjom milošću. Isus Krist pomogao je mučenicima i, ako bude potrebno, osjetit ću ga vrlo blizu kada mu povjerim svoj posljednji dah. Ali više od posljednjega trenutka života, važno je dati mu cijeli život i živjeti za Njega... Dosta mi je, da bih bio sretan i pouzdan, znati sa sigurnošću da su u Njemu moj život i moja smrt; da sam, unatoč svojim grijesima, u Njega stavio svoje pouzdanje i da ne ću biti zbunjen, a drugi će nastaviti, s većom mudrošću i svetosti, rad za Crkvu i za domovinu."

Predraga braćo i sestre, svetcu stvaraju povijest. To je poruka Otkrivenja: "Milost vam i mir od Isusa Krista, svjedoka vjernoga, prvorođenca od mrtvih i vladara kraljeva zemaljskih" (Otk 1,5).

U ovome času tame povijesti, Bogu se svidjelo poslati nas da širimo Kristov miris ondje gdje vlada zadah smrti. Obnovimo svoj "da" tom poslanju koje traži jedinstvo i donosi mir. Da, Gospodine, evo nas! Nadvladavamo osjećaj nemoći i straha. Naviještamo Tvoju smrt, Gospodine, slavimo Tvoje uskrsnuće i iščekujemo Tvoj dolazak.